

Môj najhorší zážitok

Možno práve to, že príbeh, ktorý sa o nej rozprával a širil, ju dovedol k životu a ona sa stala skutočnosťou, reálnou bytosťou, ktorá prichádza v tme. Pomaly sa blíži, chichotom, plačom či nepríjemným šepotom.

Keď sme boli deti, rodičia nám rozprávali rôzne príbehy o vymyslených strašiakoch a dávali nám pocit strachu, ktorý nás držal preč od tmavých uličiek či hraní sa hlboko v lese. Častokrát to bývalo na dušičky a vždy večer po zotmení.

Ale jedna spomienka sa mi navždy zaryla do pamäte, ten príbeh, kvôli ktorému ona existuje a sleduje každého jedného z nás. Preto sa pred spánkom radšej uložte bokom. Nikdy nie pohľadom smerom nahor, pretože by ste ju mohli uvidieť. Jej vykrivený veľký nos. Čierne oči bez pohľadu, koža miestami popraskaná a zažltnutá. Dlhokánske nechty, ktoré sa vám zaryjú do pokožky a zanechávajú hlboké rany. No najhoršie na nej je jej úsmev. Privedie vás do šialenstva.

Príbeh na ňu mi rozprávala moja mama, vždy si sadla ku mne na posteľ a tajomným hlasom začala rozprávať príbeh za príbehom, každú noc. No pri tomto sa jej skrivila tvár a snažila sa urobiť výraz, ktorý ma mal vystrašiť, aj keď namiesto toho urobila kyslú grimasu, hlbokým hlasom začala.

„Žena veselá a usmiata, no neskôr opustená a smutná. Čaká, kým sa s ňou zahráš, možno nevedomky ju zavolaš. Budeš do neskorej hodiny hore, čím na ňu tvoje srdce zašepká, aby prišla. Ty poklopeš dvakrát prstom a ukážeš smerom pred seba. Pokiaľ sa neukáže, bež spať, pokiaľ k tebe prichádza, dvere na skrini ona otvára. A keď sa zjaví, jej úsmev, ošiali ťa. A ty v tme budeš večnej až do zatratenia. Možno práve, keď ona dopovedala ten príbeh, bola to posledná kvapka, ktorá pomohla vymyslenej postave stať sa skutočnou. Samozrejme vtedy, ako dieťa som si povedal, že je to len nejaká hlúposť a povedal som o tom aj spolužiakom v škole. Vysmiali ma, za čo zahanbený som im sľúbil, že to spravím, že to vyskúšam. Privolám ju. V ten deň nebolo pekné počasie, bolo zamračené a začalo pršať, keď sa zotmelo, čakal som a čakal, kým príde vhodný čas. Celý ten čas som si čítal komiksy a hovoril si, že by bolo úžasné, keby som mohol byť hrdinom.

Keď hodinky vedľa mňa ukazovali 02:50 ráno, poklopil som dvakrát na stolík vedľa mňa a ukázal prstom pred seba. Nič sa nejakú dobu nedialo, no odbilo 3:00 hodiny ráno. Vtedy som zacítil zápach hnijúceho mäsa. A dvere na skrini sa so škripotom otvorili, moje srdce vynechalo úder a spustil som krik. Pritvorenými očami som videl ten úsmev, z ktorého ma zamrazilo, naťahovala po mne ruky, keď v tom sa zaplo svetlo a mama vbehla do izby s ustráchaným pohľadom. Z očí sa mi spustili vodopády slz, od strachu som sa celý klepal a vbehol jej do náruče. Pýtala sa ma, čo sa stalo, no nebol som schopný zo seba vydať ani jednu súvislú vetu.

Po čase som na toto stretnutie zabudol a život išiel ďalej. Prišiel nový školský rok, kde som nastúpil ako prvák na strednej. Našiel som si kamarátov, no mojím najlepším priateľom sa stal Samo. Vysoký a chudý chlapec, ktorý miloval veci, čo sa týkali nadprirodzena a túto vášeň som s ním zdieľal. Hovorili sme si kto čo zažil a, keď som mu povedal o mojom zážitku a stretnutí s ňou, pokrčil obočím a nervózne si poklepal po brade. Bol to jeho zlozvyk... „Čo sa deje?“ opýtal som sa ho. „Vieš, toto isté sa stalo nedávno aj mne. No ja som neušiel, čo bola chyba, pretože od teraz ju vidím úplne všade...“ „Tým chceš povedať, čo??“ v hrdle som mal sucho, kyslík nevedomky zadržoval v pľúcach a na čele som ucítil kvapôčky potu, „čo myslíš tým úplne všade?“ Poškrabal

sa a nahol sa ku mne bližšie, ako by sa bál, že ho niekto za počuje. „V rohu triedy, usmieva sa na nás.“ Pozrel som sa smerom do rohu no nič som nevidel... Cířrn. Zazvonilo, čas obeda.

To, čo povedal, mi vřtalo v hlave. So Samom sme sa dohodli, že pōjdeme po škole von. Najprv sme sa prechádzali len tak po dedine a neskōr naše kroky zastali pri lesnej ceste. Obaja sme sa na seba pozreli a samozrejme, ako hlůpi teenageri sa rozbehli smerom vpred s cieľom kto bude prvý na konci. Bežali sme okolo vysokých stromov, no keď ma začínalo pichat' v boku, spomalil som svoje tempo a sadol si na zem. Celý udychčaný som sa pozeral na Sama, ktorý ma ledva dobiehal. Na tvári sa mi sformoval víťazný ťsmev na čo len vyplazil jazyk a sadol si oproti mňa. Našu konverzáciu prerušilo praskanie konárov. Vystrašení, ako malé deti sme sa hneď dali do pozornu a hľadali zdroj, odkiaľ to prichádza. Keď sme nič nenašli, vzdali sme to. Sadli sme si opäť na svoje vysedené miesta. Všimol som si jednu vec, ktorá mi zvýšila tep. Cestička, ktorou sme sem prišli, zmizla. Doslova sa prepadla pod zem. Samo sa mi to snažil vysvetliť tak, že sme určite na inom mieste, ako sme boli a ona bude neďaleko od nás. Ako veľmi sa mýlil. Prešla hodina, keď som začal chytat' paniku. Nikde som nevidel ten kus vykráčanej a udupanej trávy, ktorá tvorila cestu. Prišlo mi to akoby sme stále chodili dookola v jednom kruhu..., „Ja to nechápem!“ vykřikol som a udril do stromu. S hnevom som sa otočil na Sama. „Za to môžeš ty!“ kričal som a strčil do neho. „To nie je moja vina!“ vykřikol aj on. „Ale mož-“ prerušil ma tentokrát šuchot listia. Ustrnul som na mieste. Bolo vidiet', ako sa hýbe krovie neďaleko nás. So Samom sme sa na seba pozreli. Šťastie bolo na našej strane, pretože onedlho odtiaľ vyskočil malý hnedý zajac. Obaja sme si vydýchli. Situáciu, v ktorej sme sa ocitli, sme začali riešit' trochu viac s rozumom. No začalo sa stmievať a neskōr sa na nočnej oblohe zjavil mesiac a hviezdy. Baterky na telefónoch dochádzali a nádej, že nájdeme cestu preč pomaly mizla. A vtedy to prišlo! Obrovská rana ako z dela nasledovaná ženským chichotom, ktorý bol taký hlasný až ma z toho rozbolela hlava! Zbledol som a začal utekat', no keď som nepočul za sebou Sama, obzrel som sa a videl, ako stojí, a nemo pozerá dopredu. Chytil som ho za ruku a ťahal za sebou, pričom mu vypadol telefón z ruky. Našťastie mōj som pevne držal, takže sme si mali čím svietit' na cestu pred sebou. Samo ma brzdiť, lebo omámenému mu správne nefungovali nohy. Otočil som sa na neho a vrazil mu facku a kričal ako nepřičetný: „Spamätaj sa!“ Fungovalo to. Búchanie sa približovalo čoraz rýchlejšie a my sme nestíhali naberať čerstvý kyslík do pľúc. Skryli sme sa za najbližší strom. Vypol som baterku a snažil sa nevydať zo seba žiaden zvuk... „Tobias-s-s“ Moje meno bolo vyslovené sykavým hlasom... „To je Ona!“ zašepkal priškrtením hlasom Samo vedľa mňa. V mojej hlave sa rozblíkala kontrolka. Nastalo ticho, keď v tom sa k nám priblížilo svetlo, bolo trochu zažltnuté... „Mám vás!“ ozval sa ten odporný chichot. V tom momente sme bežali opačným smerom, čo nám nohy stačili. Padol som na zem, keď mi do kolena vystrelila obrovská bolesť. „Tobias!“ Samo prišiel ku mne, zdvihol ma a zaostřil som pred sebou. Videl som lampy, čo bol dobrý signál. „Dokázali sme to!“ vydýchol som si, no vtedy ma stiahla tá vec za nohu. Zasvietil som na to. Ten ťsmev, krivý nos a ostro rysovaná brada. Bola to ona! Tá osoba! Přišera zo skrine. Jej dlhokánske nechty sa mi zaryli do nohy a ja som zastonal od bolesti. No Samo ma zachřánil. Začal ma ťahať od nej preč. Bežali sme uličkou, mňali pouličné lampy. Obzrel som sa. A videl ju v celej jej kráse. Jej čierne vlasy lietali okolo nej a vydala zo seba šepot, ktorý mi znel v ušiach. „Nevidíme sa naposledy“ a vtedy zmizla. No utekat' som neprestal dovtedy, kým som nezastal pred dverami mōjho domu. So Samom sme vpadli dnu a moja mama na nás nahnevane pozerala: „Prečo si mi nedvíhal telefón a vôbec, kde si bol!“ Zasekol som sa. Na mojej nohe nebola žiadna rana a ja som vedel, že keby som jej povedal to, čo sa stalo, neverila by. Preto som sa rozhodol, že o tom pred ňou pomlčím.

Po tomto sa už nič také nestalo, doštudoval som, oženil som sa a mal deti. Mal som pokoj od všetkého zlého, dokým mi moja 5-ročná dcéra neukázala príbeh napísaný v knihe, ktorý bol venovaný práve mne. Bol to ten, čo mi rozprávala moja mama v ten večer. V mysli sa mi objavila ona. Ten úsmev. „Tobias-s-s“ zaznelo mi v hlave. Otočil som sa a s hrôzou na ňu pozeral... „Oci?“ pozerala na mňa moja dcéra vystrašene. Otočil som sa k nej. „Je všetko v poriadku?“ opýtala sa ma. Preglgol som: „Áno, miláčik.“ Pozrel som sa opäť na to miesto. Už tam nebola. Po tomto som už vedel, že ona neprestane existovať nikdy, bude tu navždy...

Preto by ste si mali dopredu rozmyslieť, či práve vy budete rozprávať strašidelný príbeh každý rok na sviatok mŕtvych. Nikdy neviete, kedy sa stane skutočným.

Autor: Rebeka Dovalová

Kategória: III.

Vek: 16

Škola: Stredná odborná škola, Hnúšťa